

**Posudek školitele na bakalářskou práci Martiny Schwubové FHS UK:
„Punková subkultura v Písku. Průzkum české společnosti v období tzv. normalizace -
80. let 20. století. Biografická vyprávění příslušníků mládeže zaměřených na punkovou
scénu.**

Těžištěm bakalářské práce M. Schwubové bylo přiblížit postoje, chování, ovlivnění (vně i směrem dovnitř) punkové subkultury v regionálním měřítku, konkrétně v jihočeském Písku. Současně práce přibližuje i subkulturu samotnou, její postavení vůči majoritní společnosti etc. Ke zvládnutí práce měly autorce pomoci jednak tematicky vedená interview (hlavní zdroj) s protagonisty dané subkultury, jednak písemné prameny (represivních složek), které autorka získala a dobový tisk.

Z vlastní práce je patrné, že se M. Schwubová seznámila se základní muzikologickou literaturou (a to jak odbornou, tak populární) a dále i s pohříchu se stále nedostatečně zpracovaným tématem českými historiky. V teoretickém úvodu vyšla z prací sociologů věnujícím se dané problematice (D. Hebdige, V. Fournier). Za pozornost by možná stál ještě A. Cohen, který se problematice rovněž věnoval. Autorka nastudovala rovněž příslušnou teoreticko – metodickou literaturu zaměřenou na problematiku orální historie a především na techniku vedení a zpracování získaných interview. Dalšími prameny se kterými autorka pracovala byly materiály represivních složek, které M. Schwubová získala, dále pak dobové články, vypovídající o kampani vedené proti subkultuře punk v Československu.

Samotné téma bakalářské práce je původní a více než důležité pro pochopení jednání určité subkultury mládeže v éře socialismu, zde především v místním, regionálním hledisku. Domnívám se, že příspěvek M. Schwubové může pomoci mnoha historikům, zpracovávající dané téma (sám jsem některá důležitá a nová zjištění autorky citoval pro vlastní práci).

Autorka je dobře obeznámena se všemi úskalími orální historie, což se projevilo nejen ve vlastním vedení, přepisu a redakci rozhovorů, etickém přístupu k narátorům ale zároveň ve vlastní analýze tohoto pramene a v jeho následné interpretaci. Z metodického postupu OH nelze autorce nic vytknout, všechny etapy výzkumu precizně popsala v úvodu (s. 3 - 5). Vlastní interpretace je pak věcí výsostně autorskou a samozřejmě, že zde badatelé v soudobých dějinách vstupují na „tenký led“, neboť názory na totožnou událost může vyvolat různé vysvětlení, nezanedbatelnou skutečností je fakt, že jsou soudobé dějiny rovněž „dějinami svědků a aktérů“, kteří disponují vlastní pamětí, protože ono období přeci sami „prožili“ a vše pamatují „po svém“.

Za stěžejní a zároveň nejprínosnější část práce považuji čtvrtou a pátou kapitulu. Čtvrtá kapitola (velmi dobře logicky řazená) přibližuje všechny podstatné problémy punkové subkultury v předlistopadovém Československu, pátá kapitola se všímá především dění v Písku. Jsou zde i přesahy do celého kraje. Velmi výstižně (sám ze svého výzkumu mohu potvrdit), přibližuje specifické vztahy punkerů v Čechách, kdy se vyhýbali hlavnímu městu. Za důležité pokládám popsané pasáže o politizaci punkerů bývalým režimem, který ve své ofenzivě proti „nepřizpůsobivým“ využil nejen všech propagandistických prostředků, ale spojení našel i mezi dalšími autoritami a dokonce i rodiči, kteří s komunistickou ideologií jinak nesouhlasili. Tím potvrzuje i fakt, že punková subkultura nebyla pouze v opozici proti establishmentu (obecně, u nás proti „komunistům“), ale že v sobě silně akcentovala i generační spor.

Autorka ve své bakalářské práci dokázala, že je nejen schopna vhodně kombinovat všechny postupy práce historika, tzn. využít všech existujících zdrojů, pramenů. Za tento přístup se konec konců ve všech našich příručkách a teoretických studiích přimlouváme.

Vlastní bakalářská práce má hned několik důležitých a veskrze kladných aspektů. Rozvíjí téma regionální a navazuje tak na novou tradici bakalářských i diplomových prací (započatou na FHS UK), které doposud mapovaly (v jiných tématech) život „obyčejných lidí“

v období normalizace, zaměřili se na tzv. malé dějiny, problémy každodennosti atd. Tímto přístupem M. Schwubová pomáhá vytvářet důležitý pramen, který by byl jinak opomenut, resp. zůstal by zřejmě neobjeven, ke škodě pro příští generaci kolegů z řady humanitních oborů. Za významný považuji fakt, že v době, kdy si někteří studenti „ulehčují“ psaní různých druhů kvalifikačních prací kompilací již publikovaných výstupů, jedná se v tomto případě o práci ryze autorskou. Když k tomu připočítám i další těžkosti orální historie (každý kdo rozhovory připravoval, promýšlel, snažil se získat důležité narátory, rozhovory fakticky vedl, přepisoval, editoval, analyzoval a konečně interpretoval, ví, o čem mluvím). Pokud jde o interpretaci, přimlouval bych se snad jen k tomu, aby autorka do textů a jednotlivých výpovědí více a častěji vstupovala a nebála se analyzovat získané výpovědi, tedy ne až v samotném závěru. To je ale obecnější problém, který není vlastní jen začínajícím badatelům v OH, studentům, ale i některým z těch, kteří se metodě věnují i delší dobu.

Pokud by se M. Schwubová rozhodla pokračovat v navazujícím magisterském studiu, lze na základech tohoto výzkumu dále pokračovat (rozšířit teritorium zájmu nebo si postavit nové výzkumné otázky) a směřovat k práci diplomové.

Bakalářskou práci považuji za výbornou. Hodnotím ji známkou 1, počet kreditů 41.